

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 345

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 aprilie 2005

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 99 din 22 februarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	1-4	situat în orașul Găești, județul Dâmbovița, din domeniul privat al statului și din administrarea Ministerului Administrației și Internelor — Inspectoratul de Poliție al Județului Dâmbovița în domeniul privat al orașului Găești și în administrarea Consiliului Local al Orașului Găești, județul Dâmbovița.....	7
Decizia nr. 183 din 29 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2, art. 181 și ale art. 75 lit. a) din Codul penal	4-6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
307. — Hotărâre privind transmiterea cu titlu gratuit a unui obiectiv de investiții în curs de execuție,		164. — Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului privind aprobarea Reglementării tehnice „Ghid pentru execuția și exploatarea rezervoarelor metalice pentru înmagazinarea apei potabile”, indicativ GE 052-04.....	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 99

din 22 februarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Constantin Doldur — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Irina Loredana Lăpădat — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Marioara Aleith în Dosarul nr. 262/2004 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde autoarea excepției de neconstituționalitate, prin avocat Antonie Iorgovan. Lipsesc

celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autoarei excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia. În esență se susține că, în măsura în care termenul de 6 luni prevăzut de textul de lege criticat, pentru trimiterea notificării, este calificat ca fiind un termen de decădere, și nu unul de prescripție, sunt încălcate dispozițiile art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora nici o lege nu poate împiedica exercitarea dreptului de acces liber la justiție. Se mai arată că, în sensul practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut și poate fi supus unor restricții, cum ar fi termenele legale de prescripție, cu condiția ca acestea să nu aducă atingere substanței dreptului, să urmărească un scop legitim și să existe un raport rezonabil de proporționalitate între acesta și mijloacele utilizate. Textul de lege criticat nu respectă aceste condiții de legitimitate și proporționalitate a măsurii de restrângere a exercițiului dreptului de acces la justiție, prin faptul că instituie un termen de decădere, a cărui nerespectare conduce la însăși pierderea dreptului de acces la justiție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că prin instituirea unui termen de decădere nu este împiedicat accesul la justiție. Nu poate fi reținută nici încălcarea art. 44 din Constituție, dat fiind că principiul constituțional al garantării dreptului de proprietate privată protejează dreptul de proprietate existent în patrimoniul titularului său, nu vocația la dobândirea acestui drept. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție, se precizează că noțiunea de stat de drept nu este incompatibilă cu instituirea unor termene pentru exercitarea drepturilor procesuale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 262/2004, **Curtea de Apel București – Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Marioara Aleith.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat încalcă dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 21, art. 44 alin. (1), (3), (6) și (8), art. 53 și ale art. 124 alin. (2) din Constituție. Astfel, se arată că prevederile art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 reglementează „o procedură administrativă care trebuie declanșată într-un anumit termen, sub sancțiunea pierderii dreptului de a se adresa justiției”, fiind astfel încălcate dispozițiile art. 21 și ale art. 1 alin. (3) din Constituție. De asemenea, se susține că textul de lege criticat este contrar și dispozițiilor art. 53 din Constituție, deoarece nu prevede o restrângere a dreptului de acces liber la justiție, ci chiar o decădere din acest drept.

În ceea ce privește încălcarea art. 44 alin. (1), (3), (6) și (8) din Constituție, autorul excepției susține că, potrivit acestor dispoziții constituționale, dreptul de proprietate este garantat, iar singura modalitate de preluare a unui bun în proprietatea statului este exproprierea pentru cauză de utilitate publică, cu dreaptă și prealabilă despăgubire, astfel

încât textul de lege criticat este contrar acestor dispoziții constituționale.

Referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 124 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”, se susține că textul criticat instituie o discriminare între cei care revendică dreptul de proprietate în baza dreptului comun, printr-o acțiune în revendicare imprescriptibilă, și aceia care introduc acțiuni în revendicare a unor imobile ce cad sub incidența Legii nr. 10/2001, obligați să respecte termenul de 6 luni prevăzut prin textul de lege criticat.

Curtea de Apel București – Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că nu poate fi reținută încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 21, art. 53 și ale art. 124 alin. (2) din Constituție, deoarece instituirea unui termen de decădere nu constituie o încălcare a accesului liber la justiție, ci, „dimpotrivă, o afirmare expresă a acestuia, în deplină concordanță cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, inclusiv instituirea unor termene în care să poată fi exercitate anumite drepturi”. În punctul de vedere prezentat se mai arată că lipsa unor termene care să limiteze în timp procedurile prevăzute de lege sau a sancțiunii nerespectării lor ar crea o stare de insecuritate a circuitului civil, nerespectarea acestor termene fiind imputabilă exclusiv lipsei de diligență a titularului dreptului. Cât privește invocarea încălcării art. 44 din Constituție, Guvernul arată că acest text nu este incident în cauză, dat fiind că textul constituțional protejează „dreptul de proprietate definitiv stabilit”, iar în speță obiectul litigiului îl constituie chiar constatarea existenței sau inexistenței acestui drept.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate, care reglementează o sancțiune pentru nerespectarea termenului de trimitere a notificării pentru revendicarea imobilelor preluate în mod abuziv, nu încalcă art. 21 din Constituție, ci reprezintă o regulă specială de procedură, referitoare la prescriptibilitatea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii, în natură sau prin echivalent, edictată de legiuitor în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție. Potrivit punctului de vedere al Avocatului Poporului, nu este de reținut nici încălcarea art. 44 alin. (1) din Constituție, deoarece cadrul juridic stabilit de legiuitor pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate poate fi reglementat și prin instituirea unor limitări rezonabile în ceea ce privește valorificarea acestuia. Se mai arată că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 53 și ale art. 124 alin. (3) din Constituție, iar în ceea ce privește dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (3), (6) și (8), Avocatul Poporului consideră că acestea nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 14 februarie 2001.

Prevederile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (5): *„Nerespectarea termenului de 6 luni prevăzut pentru trimiterea notificării atrage pierderea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 44 alin. (1), (3), (6) și (8), art. 53 și art. 124 alin. (2), al căror conținut este următorul:

— Art. 1 alin. (3): *„România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate.”;*

— Art. 21 alin. (1), (2) și (3): *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.”;

— Art. 44: *„(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege. [...]*

(3) Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire. [...]

(6) Despăgubirile prevăzute în alineatele (3) și (5) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție. [...]

(8) Averele dobândite licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.”;

— Art. 53: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”;

— Art. 124 alin. (2): *„Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 reglementează termenul pentru trimiterea unei notificări, act procedural prin intermediul căruia persoana îndreptățită la restituirea imobilului preluat abuziv — teren sau construcție, ce cade sub incidența Legii nr. 10/2001, solicită uneia dintre persoanele juridice deținătoare, enumerate la art. 20 din aceeași lege, restituirea în natură a imobilului, potrivit procedurilor de restituire reglementate prin cap. III din lege.

Curtea constată că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, de exemplu Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, liberul acces la justiție semnifică faptul că orice persoană se poate adresa instanțelor judecătorești pentru apărarea drepturilor, a libertăților sau a intereselor sale legitime, iar nu faptul că acest drept nu poate fi supus nici unei condiționări.

Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât cu respectarea cadrului legal stabilit de legiuitor, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, are legitimarea constituțională de a stabili competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată. Aceasta implică și reglementarea unor termene, după a căror expirare valorificarea dreptului nu mai este posibilă.

Mai mult, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (de exemplu cauza Golder împotriva Regatului Unit, 1975) s-a statuat că „dreptul de acces la tribunale nu este un drept absolut”. S-a arătat că, „fiind vorba de un drept pe care Convenția l-a recunoscut fără să-l definească în înțelesul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicite admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept”. Prin urmare, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de acces la justiție implică, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări sau condiționări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului.

Curtea constată astfel că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție, ci instituie norme procedurale pentru exercitarea acestui drept, în conformitate cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), care prevede că procedura de judecată este prevăzută numai prin lege.

De altfel, asupra prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, prin raportare la art. 21 din Constituție, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 185 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 1 iunie 2004, prin care excepția de neconstituționalitate a fost respinsă, reținându-se că „instituirea unui termen de decădere nu este de natură să împiedice accesul liber la justiție, deoarece toate măsurile luate de autoritățile și persoanele juridice prevăzute în Legea nr. 10/2001 pentru stabilirea și punerea în executare a măsurilor reparatorii prevăzute de lege pot fi atacate în justiție de către persoanele interesate, pe baza dispozițiilor pe care însăși legea le prevede”. De asemenea, prin aceeași decizie Curtea a constatat că „textul criticat are în vedere tocmai celeritatea soluționării procesului, satisfăcând astfel cerința soluționării acestuia, într-un termen rezonabil”. Prin urmare nu este întemeiată susținerea autorului excepției privind

încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, potrivit căreia „Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil”.

Soluția pronunțată și considerentele ce au stat la baza acesteia sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Nu poate fi reținută nici încălcarea art. 53 din Constituție. Nici una dintre situațiile limitativ prevăzute de alin. (1) al art. 53, în care poate interveni restrângerea exercițiului unui drept, nu are incidență în cauză, dat fiind că nu este vorba de o restrângere a exercițiului dreptului de acces liber la justiție al persoanelor interesate, ci, în fapt, de condiționarea exercitării acestui drept de respectarea anumitor termene procedurale.

În ceea ce privește susținerea că ar fi fost încălcate dispozițiile art. 44 alin. (1) din Constituție referitoare la garantarea dreptului de proprietate, aceasta nu este întemeiată. Curtea constată că prevederile legale criticate

dau expresie competenței constituționale a legiuitorului, reglementată prin art. 44 alin. (1) teza a doua, de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate.

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia a invocat și încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (3) referitoare la expropriere, în art. 44 alin. (6) referitoare la despăgubirile cuvenite proprietarului în cazurile prevăzute la alin. (3) și (5), precum și în art. 44 alin. (8) referitoare la prezumția de dobândire licită a averii. În legătură cu aceste susțineri Curtea constată că aceste dispoziții constituționale nu au incidență în cauză.

De asemenea, Curtea reține că prevederile legale criticate nu vin în contradicție cu dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitoare la statul de drept și nici cu cele cuprinse în art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea puterii judecătorești, imparțialitatea activității de judecată sau egalitatea procesuală a părților.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Marioara Aleith în Dosarul nr. 262/2004 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 februarie 2005.

PREȘEDINTE,
CONSTANTIN DOLDUR

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Lăpădat

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 183

din 29 martie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2, art. 181 și ale art. 75 lit. a) din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2, art. 181 și ale art. 75 lit. a) din Codul penal, excepție ridicată de Vergil Catană în Dosarul nr. 5.534/2004 al Judecătoriei Călărași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 decembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 5.534/2004, **Judecătoria Călărași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.180 alin. 2, art. 181 și ale art. 75 lit. a) din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de partea vătămată Vergil Catană în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de neîncepere a urmăririi penale dispuse de procuror.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că, în speța dedusă judecării, dispozițiile legale criticate au fost aplicate discreționar de către organele de urmărire penală, de vreme ce la dosar există două certificate medico-legale care pot determina încadrarea juridică a faptei cercetate, atât în infracțiunea prevăzută de art. 180 alin. 2 din Codul penal, cât și în infracțiunea prevăzută de art. 181 din Codul penal. Prin urmare, textele legale supuse controlului de contencios constituțional nu au putere de lege și nu sunt respectate în mod obligatoriu de procurori, care, potrivit Legii fundamentale, reprezintă interesele fundamentale ale societății.

În esență, critica autorului excepției se fundamentează însă pe aspecte care țin de aplicarea legii și de interpretarea probelor existente la dosarul cauzei.

Judecătoria Călărași opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu aduc atingere în nici un fel principiului egalității în fața legii și a autorităților publice. De asemenea, respectarea legii este o obligație fundamentală, de îndeplinirea căreia depinde afirmarea libertății și demnității fiecărui cetățean. Toate normele de drept trebuie să fie conforme Constituției, care asigură astfel structurarea lor în sistem. Structura piramidală a sistemului juridic este dată și de relația dintre lege și actele normative subordonate legii, dar elementul esențial din care rezultă și această din urmă relație este Constituția. Or, prevederile legale criticate nu conțin nici o dispoziție care să scindeze acest sistem.

Totodată, potrivit art. 124 alin. (1) din Constituție, *Justiția se înfăptuiește în numele legii*. Judecătorii, în activitatea lor de soluționare a cererilor de chemare în judecată aflate pe rolul instanțelor, stabilesc mai întâi situația de fapt, determină legea aplicabilă la această stare de fapt, după care interpretează norma respectivă, determinând implicațiile juridice ale stării de fapt constatate. Faptul că procurorii au încadrat fapta săvârșită de învinuți într-o anumită normă juridică nu este de natură a justifica ideea că a fost încălcată legea de către aceștia, partea vătămată, în cazul în care este nemulțumită de soluția adoptată, are posibilitatea legală de a ataca actele îndeplinite de procurori și ulterior hotărârea judecătorească.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate nu aduc atingere dispozițiilor fundamentale invocate. Faptul că soluția dată într-un proces penal nu corespunde așteptărilor uneia dintre părți nu înseamnă că dispozițiile legii au fost încălcate ori că sunt neconstituționale. Afirmatia autorului excepției potrivit căreia nu a avut dreptul la un proces echitabil, iar procurorii care au instrumentat cazul au încălcat legea și au pronunțat soluții conform interesului lor personal nu poate fi primită, întrucât, potrivit Legii fundamentale, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor și, totodată, procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic.

Organele de urmărire penală și instanțele de judecată sunt obligate să aibă rol activ în desfășurarea procesului penal. Aceasta presupune să se determine legea aplicată la o stare de fapt, interpretarea normelor juridice, încadrarea juridică a faptei, precum și elaborarea actului ce concretizează soluția dată cazului concret, pe baza probelor administrate.

De altfel, autorul excepției, nemulțumit de soluția pronunțată, motivează încălcarea textelor constituționale menționate, prin invocarea modalității de aplicare a textelor de lege din Codul penal, precum și a modului de interpretare a acestora, fapt care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excede atribuției de control constituțional al legilor sau ordonanțelor.

Guvernul României apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate nu creează privilegii sau discriminări.

De asemenea, art. 1 alin. (5) și art. 124 din Constituție nu sunt pertinente în soluționarea cauzei.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece stabilirea prin lege a împrejurărilor care constituie circumstanțe agravante și incriminarea faptelor de lovire și vătămare corporală nu încalcă sub nici un aspect principiul egalității în drepturi a cetățenilor, întrucât nu implică un regim diferit pentru persoane aflate în aceeași situație.

De asemenea, legiuitorul a optat ca săvârșirea faptei de trei sau mai multe persoane împreună să constituie o circumstanță agravantă, iar faptele care aduc atingere integrității corporale a persoanei să fie sancționate ca infracțiuni. Această selecție se bazează pe gradul de pericol social al infracțiunilor, precum și pe alte rațiuni de politică penală, în concordanță cu principiile și dispozițiile Constituției.

Dispozițiile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală nu au incidență în cauză.

De altfel, în realitate, critica de neconstituționalitate privește aplicarea dispozițiilor legale criticate, aspect care urmează a fi soluționat de instanța de judecată, și nu de Curtea Constituțională.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Președintelui Camerei Deputaților, Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 180 alin. 2, art. 181 și ale art. 75 lit. a) din Codul penal, care au următorul conținut:

Art. 180 alin. 2: Lovirea sau alte violențe

„Lovirea sau actele de violență care au pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 20 de zile se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă. [...]”

Art. 181: Vătămarea corporală

„Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 60 de zile se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Fapta prevăzută la alin. 1 săvârșită asupra membrilor familiei se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. În cazul faptelor prevăzute la alin. 1¹ acțiunea penală se pune în mișcare și din oficiu.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală, producându-și efectele și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu.”

Art. 75 lit. a): Circumstanțe agravante

„Următoarele împrejurări constituie circumstanțe agravante:

a) săvârșirea faptei de trei sau mai multe persoane împreună.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la obligativitatea respectării Constituției și a legilor, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața

legii, ale art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției* și ale art. 131 referitoare la *Rolul Ministerului Public*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că problema ridicată de autorul excepției nu privește, în realitate, constituționalitatea dispozițiilor legale la care se referă acesta, ci modul de aplicare a lor.

Astfel, autorul excepției susține că, deși prin fapta prin care un număr de trei făptuitori i-au provocat vătămări corporale pentru vindecarea cărora a avut nevoie de îngrijiri medicale timp de 23 de zile se încadrează în prevederile art. 181, cu aplicarea art. 75 lit. a) din Codul penal, parchetul, luând în considerare un act medico-legal potrivit căruia părții vătămate i-au fost necesare pentru vindecare un număr de 17—18 zile de îngrijiri medicale, a încadrat această faptă în prevederile art. 180 alin. 2 din Codul penal, încălcând în felul acesta dispozițiile din Constituție. Din această motivare, rezultă că autorul excepției solicită Curții Constituționale să sancționeze organul de urmărire penală pentru pronunțarea unei soluții care, în opinia sa, este nelegală și netemeinică, încercând să convertească astfel controlul de contencios constituțional într-un control judiciar chemat să înfăptuiască un act de justiție. Or, potrivit art. 124 alin. (1) și art. 126 alin. (1) din Constituție, *„Justiția se înfăptuiește în numele legii”* și *„se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”*. Curtea Constituțională nu face parte din autoritatea judecătorească, ci este unica autoritate de jurisdicție constituțională, care asigură, printre altele, pe calea excepției, controlul legilor sau ordonanțelor ori dispozițiilor dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care încalcă dispozițiile sau principiile Legii fundamentale și nicidecum pe cele ale celorlalte acte normative.

Având în vedere că problemele de aplicare a legii nu sunt de resortul contenciosului constituțional și că în susținerea excepției nu se reclamă contrarietatea dispozițiilor legale atacate cu prevederile Legii fundamentale, Curtea constată că excepția este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2, ale art. 181 și ale art. 75 lit. a) din Codul penal, excepție ridicată de Vergil Catană în Dosarul nr. 5.534/2004 al Judecătoriei Călărași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE**

privind transmiterea cu titlu gratuit a unui obiectiv de investiții în curs de execuție, situat în orașul Găești, județul Dâmbovița, din domeniul privat al statului și din administrarea Ministerului Administrației și Internelor — Inspectoratul de Poliție al Județului Dâmbovița în domeniul privat al orașului Găești și în administrarea Consiliului Local al Orașului Găești, județul Dâmbovița

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 11 lit. m) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea cu titlu gratuit a obiectivului de investiții în curs de execuție „Blocul de locuințe F2A“, situat în orașul Găești, județul Dâmbovița, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din domeniul privat al statului și din administrarea Ministerului Administrației și Internelor — Inspectoratul de Poliție al Județului Dâmbovița în domeniul privat al orașului Găești și în administrarea Consiliului Local al Orașului Găești, județul Dâmbovița.

Art. 2. — Predarea-preluarea obiectivului de investiții care se transmite potrivit art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — La darea în folosință a imobilului, în baza unui nou protocol, Ministerul Administrației și Internelor redobândește dreptul de administrare asupra unui număr de apartamente având o suprafață locuibilă proporțională cu ponderea valorii actualizate a stadiului fizic de la data predării din valoarea finală a obiectivului.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga
p. Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Bodu,
secretar de stat

București, 14 aprilie 2005.
Nr. 307.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

a obiectivului de investiții în curs de execuție care se transmite cu titlu gratuit din domeniul privat al statului și din administrarea Ministerului Administrației și Internelor — Inspectoratul de Poliție al Județului Dâmbovița în domeniul privat al orașului Găești și în administrarea Consiliului Local al Orașului Găești, județul Dâmbovița

Locul unde este situat obiectivul de investiții care se transmite	Persoana juridică de la care se transmite obiectivul de investiții	Persoana juridică la care se transmite obiectivul de investiții	Caracteristicile tehnice ale obiectivului de investiții
Orașul Găești, județul Dâmbovița, str. 1 Decembrie 1918 (fostă 30 Decembrie), bl. F2A	Statul român, din administrarea Ministerului Administrației și Internelor — Inspectoratul de Poliție al Județului Dâmbovița	Orașul Găești, în administrarea Consiliului Local al Orașului Găești, județul Dâmbovița	Suprafața construită — 330 m ² ; Suprafața desfășurată — 1.650 m ² ; Valoarea contabilă a construcției la data predării: — 11.550.797 mii lei; — C+M 10.945.414 mii lei.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

privind aprobarea Reglementării tehnice „Ghid pentru execuția și exploatarea rezervoarelor metalice pentru înmagazinarea apei potabile“, indicativ GE 052-04

În conformitate cu art. 38 alin. 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 2 pct. 45 și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere Procesul-verbal de avizare nr. 33 din 15 octombrie 2004 al Comitetului tehnic de coordonare generală,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Reglementarea tehnică „Ghid pentru execuția și exploatarea rezervoarelor metalice pentru înmagazinarea apei potabile“, indicativ GE 052-04, elaborată de către Institutul de Cercetări pentru Echipamente și Tehnologii în Construcții — ICECON — S.A., prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin orice dispoziție contrară se abrogă.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 15 februarie 2005.

Nr. 164.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial“, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 015982